

(Spiele unterwegs) in ji dala podnaslov »Za majhne in velike gornike«. To je knjiga s 136 stranmi in 21 ilustracijami Sebastiana Schranka, ki je skupaj s kompletom igralnih kart (narisal jih je avtor ilustracij) v polivinilnem ovitku formata 11 x 15 centimetrov. Knjigo je mogoče kupiti za 19,80 marke.

V tej knjižici je vrsta iger za otroke in odrasle. To so igre, ki pomagajo odpraviti nasilnost, ki obogatijo sicer dolgočasne planinske večere v kočah in ki spodbujajo ustvarjalnost. Hkrati so to igre, ki otrokom odganjajo strah pred potovanjem v gore in jih seznanjajo z osnovami in tehnikami gorništv. Naposled je mogoče v knjigi zbirati žige koč in gorskih vrhov, kar vpliva na gorniško moralno nekaterih.

Ulrike Aldebert je svojo zbirko iger razdelila v pet skupin: igre med potjo, igre okoli koč, živahne in mirne igre pod streho planinske kočice in posebne igre za igralske zasvojenca. Priljubene so ilustracije Sebastiana Schranka, ki pogosto parodira situacije v planinski koči in vpleta v to oskrbnike koč. Poleg tega lahko otroci, mladostniki in odrasli testirajo svoje gorniško znanje. Nanizana so vprašanja o osebnostih, zgodovini, geografiji, literaturi, tehniki in plezanju. Avtor tega dela Walter Theil je izbral takšna vprašanja, da zaradi njih ni izgubljena rdeča nit knjige, namenjene igram. Nekaj posebnega je naposled komplet igralnih kart v ovitku.

Nemara bi lahko na kaj podobnega kdaj pomislila tudi Planinska založba Slovenije (ali pa kakšen drug založnik): to bi bil nekakšen Veselja dom za planinsko rabo.

Nova karta Karakoruma

Švicarska ustanova za alpsko raziskovanje (SSAF) je konec letošnjega maja izdala novo tribarvno karto Karakoruma na dveh listih. Kartirana površina zajema območje približno 470 km² in pokriva alpinistično najatraktivnejše predele. Zemljevid je v merilu 1 : 250 000.

Podlage za novo karto je v več letih izdelal Poljak Jerzy Wala iz Krakova, to pa so v Švici kartografsko obdelali in natisnili. Na tribarvni karti s plastnicami je navedenih več kot 2500 imen in več kot 1500 višinskih podatkov. Poleg tega je na zemljevidu narisanih veliko cest in poti ter številni podatki o infrastrukturi območja Karakoruma. Vsa na karti vnesena imena so na hrbtni strani našeta po abecednem redu.

Karta je omejena z gorskimi prelazi Khora Bhurt, Khunjerab, Aghil in Karakorum, nadalje z reko Shyok in s kraji Leh, Khapalu, Skardu in Gilgit.

Oba lista karte je mogoče naročiti pri založniku (Schweizerische Stiftung für Alpine Forschung, Binzstrasse 23, CH-8045 Zürich) ali ju kupiti v knjigarnah za 29 SFr.

društvene novice

In memoriam: Vinko Okorn

Letošnjega marca je smrt izrgala iz planinskih vrst PD Viharnik Vinka Okorna, ki je menda bolj kot vse drugo ljubil planine, zanje žrtvoval svoj prosti čas in prispeval za ohranitev vsega, kar dajejo lepega. Pla-

nince in prijatelje, ki smo ga pospremili k počitku na Žalah v Kamniku, njegovem rojstnem kraju, je zelo razveselila pobuda njegovega planinskega tovariša, da nas popelje po njegovih najljubših planinskih poteh. Kot prvo je izbral turo na Kamniško sedlo in na Brano, kamor je Vinko najraje hodil. Med večurno hojo so se vračali spomini tistih, ki nas je vodil po poteh in gorah doma in na tujem, ki smo z njim po planinsko silvestrovali na Rožniku, na Katarini ali ko nas je povabil v svojo počitniško hiško na Katarini, v svoji Pajčitov hram. V vrste Viharnikov se je z ženo Miro vključil pred leti, vendar je kljub temu še naprej ostal zvest PD Ljubljana-Matica.

Planinam je posvetil vsak svoj prosti čas in je v gore odhajal tudi sam. Če se mu za turo, ki jo je razpisal, pod uro na ljubljanski železniški postaji iz tega ali drugačnega vzroka ni nihče pridružil. Tako je več kot 50 let prijateljeval z gorami. Rojen v Duplici pri Kamniku je Vinko Okorn že kot mlad fant začel zahajati v planine. Član planinskega društva v Kamniku je postal leta 1936. Mladega delavca iz tovarne usnja (tedanji Knaflič) so sleherno soboto planine vabile v svoja osrčja. S prijateljem Fonzo sta imela v najemu pastirsko kočico in tako je bilo območje Male in Velike ter Gojške planine njun drugi dom. Najraje je Vinko hodil na Kamniško sedlo in naprej po grebenih. Ker je poznal sleherni kotichek Savinjskih Alp in Grintovce, je nešteto ljubiteljev gor in svoje najbližje vodil po njih in jim vcepil ljubezen do lepote, ki se tod vsak trenutek ponujajo v izobilju. Osebnost skromen, vztrajen, pogumen, tovariški in poln zvestobe nam je posredoval večšine planinarjenja, tehniko obvladovanja najrazličnejših težav in problemov v gorah.

Vojna vihra niti njemu ni prizanašala. Posledice mučenja v begunjskih zaporih je celil v planinah. Takoj po vojni se je vključil v obnavljanje planinskih koč; na Kredarico sta s prijateljem že septembra 1945. leta odnesla veliko pločevino za streho. V petdesetih letih je bil meteorolog in oskrbnik na Krvavcu, številni pla-

ninci pa se ga spominjajo kot oskrbnika v Vratih.

Ko se je ustalil kot direktor gostinskega podjetja Šestica v Ljubljani, je ljubezen do planinarjenja prenašal na svoje sodelavce — gostince. Očaka Triglava in sploh Julijce je še posebno ljubil. Vsaj enkrat, včasih pa celo večkrat letno se je povzpel na Triglav, več kot deset let pa se je ukvarjal z organizacijo vsakoletnega pohoda »Sto gostincev na Triglav«. Prijateljval je z Jožo Čopom in na njegov grob peljal vsakogar, ki se je udeležil njegove ture od Valvasorjevega doma pod Stolom do Planine pod Golico. Veliko nam je pripovedoval o Čopu, o njegovih vzponih, obnašanju in domislicah.

Polnega načrtov za akcije in vedno pripravljene svetovati pri snovanju planinskih aktivnosti je izdalo srce. Mnogo obljub, želja in ciljev mu tako ni bilo dano uresničiti. S poti na Kaniško sedlo in Brano smo mu Viharniki okrasili grob s prelepim planinskim cvetjem in z dogovorom, da ga bomo obiskovali pod planinami na kraju, ki si ga je izbral za svoj zadnji počitek.

Tone Tekavec (Informator)

V spomin Nežki Jocič

Gore so bile praznično umite po pomladnem nalu, ko je zvon Sv. Jakoba pod Storžičem na prvo nedeljo v juniju odzvanjal v slovo Nežki Jocičovi, učiteljici iz Osnovne šole Matija Valjavec v Preddvoru. Na njeno zadnje

potovanje jo je pospremila množica krajanov, stanovskih kolegov, bivših učencev in planinskih prijateljev.

Pokojna Nežka je bila nadvse vestna in priljubljena učiteljica. Bila je izjemna osebnost, polna poštenosti, pravičnosti, dobrote in ljubeznivosti. Vse svoje notranje bogato življenje je posvetila vzgoji mladine.

Njena velika ljubezen je bila narava in še posebno naše gore. To jo je že zgodaj pripeljalo v planinske vrste. Ko je PD Kranj v šestdesetih letih začelo organizirano delati z mladino, se je tudi Nežka takoj pridružila. Postala je eden od glavnih stebrov mladinskega in pionirskega odseka in to ostala vse do upokojitve.

Pod njenim mentorstvom je nastala na preddvorski šoli močna planinska skupina, ki je služila kot vzor organiziranja osnovnošolske mladine v okviru celotnega društva. Svojim varovancem je odkrivala skrivnostne lepote narave. Z njimi je preromala po dolgem in počez slovenske gore od Triglava do morja. Sodelovala je na številnih planinskih pohodih in proslavah,

prirajala razstave, pomagala pri organiziranju planinske šole, vodila sestanke in nobeno zimo s svojimi učenci ni pozabila tudi na lačno divjad in ptice. Vse pa je opravljala z njej lastno vestnostjo in ljubeznijo.

Ko se je pred leti upokojila, je vodstvo planinskega krožka prepustila svojim kolegom, še naprej pa je ostala marljivi član upravnega odbora društva. Povsod je rada pomagala, če je le mogla, žal pa je gore lahko le še gledala s svojega vrta in se predajala spominom.

Planinska organizacija se ji je za njeno delo skušala oddolžiti s številnimi priznanji, nam, njenim kolegom in prijateljem, pa ostaja kot svetel vzor dobrega človeka.

Franci B.

In memoriam: Miro Malgaj

V maju, mesecu cvetja in mladosti, je odšel na zadnjo pot naš Miro Malgaj. Med zasavskimi planinci je bil znan kot uspešen in prizadeven gospodar planinske kočice na Kopitniku. Po

naravi je bil tih in skromen človek, ki je zavračal hvalnice in časti za uspešno delo v planinski organizaciji.

Rojen je bil leta 1921 v Trbovljah. Življenjska pot ga je kmalu po osvoboditvi pripeljala v Rimske Toplice, kjer je delal v medicinski stroki v vojaškem zdravilišču, kasneje tudi v Laških toplicah.

Po ustanovitvi Planinskega društva Rimske Toplice leta 1953 se je vključil v naše vrste in začel aktivno delovati v planinstvu. Njegovo področje je bilo planinsko gospodarstvo, zato ga najdemo pri vseh akcijah društva, ki je obnavljalo Zavetišče na Kopitniku in ga preurejalo v kočico, kakršna je danes. Teh akcij ni bilo malo, kajti dom smo obnavljali izključno z lastnimi sredstvi, pridobljenimi z obratovanjem zavetišča. Obnova je tekla 20 let, in to tako postopno, da je v isti stavbi vseskozi obratovalo zavetišče. Oskrbovanje zavetišča in od leta 1975 kočice je bilo zasnovano na prostovoljnem delu zavzetih planincev. Organizator in duša obratovanja je bil Miro, ki je poleg osebnega dela še z mnogimi domiselnimi prijemi privabljal planince na Kopitnik.

Še ena značajska poteza je bila za Mira značilna. Vztrajal je v ohranjanju naravnega in prvobitnega okolja, zlasti pri planinskih objektih. Bil je občutljiv za vse, kar je krnilo naravno harmonijo gorskega sveta. Tako smo tudi po Mirovi zaslugi ohranili na Kopitniku — vsaj v okolici kočice — vse značilnosti prvobitne podobe tega predela našega gorskega sveta.